

under Forslagets første Behandling i Tinget, at indblande Spørgsmaalet om Centraladministrationens Embedsmænds Lønninger. Angaaende denne Sammenstilling og Sammenblanding af to forskelligartede Spørgsmaal skal Flertallet henvise til Forsvarsministerens Udtalelser i Folketinget (se Tidenden Sp. 2189) og blot tilføje, at med Hensyn til Lønningen af Centraladministrationens Embedsmænd er der en naturlig og nøje Sammenhæng mellem Administrationsordningen og de i Administrationen ansattes Lønning. Hvis Centraladministrationen helt ud lægger Beslag paa sine Embeds- og Bestillingsmænds Tid og Kræfter, maa Lønningerne selvfølgelig være fastsatte i Henhold hertil. Er det derimod en af alle Parter anerkendt og godkendt Forudsætning, at t. Eks. Assistenterne i Centraladministrationen ved Siden af deres Plads der kunne have og sædvanligvis have lønnede Stillinger andet Steds, saa kunne de — lige saa selvfølgelig — nøjes med en mindre Lønning fra Centraladministrationens Side. Premierløjtnantslønningerne ere derimod ikke hidtil og tænkes heller ikke nu fastsatte under Forudsætning af, at Premierløjtnanterne søge og opnaa lønnet Arbejde uden for Hæren.

Endelig henviser Mindretallet (Zahle) til en Udtalelse af Folketingsmand J. C. Christensen i Rigsdagssamlingen 1892—93 angaaende Medicinalvæsenets Ordning, og ud fra denne saavel i Henseende til Tid som Emne fjerntliggende Udtalelse hævder saa Mindretallet

„at det er upraktisk og uheldigt ved den her foreslaaede Lønningsforhøjelses Gennemførelse at gøre en Del Officerer uinteresserede i Tilvejebringelsen af en ny Hærororganisation“.

Denne „Bevisførelse“ er baade i Form og Realitet saa uholdbar som vel mulig, men ihvor fristende det end kunde være at gaa den udførlig efter i Sømmene, skal Flertallet dog vente med Imødegaelsen af dette Punkt, som af adskillige andre, til den mundtlige Forhandling i Tinget.

Man skal derfor blot endnu standse

ved den Udtalelse, hvormed Mindretallet (Berntsen) indleder sit Indlæg. Det ærede Mindretal begynder nemlig, med at fremhæve, at det er

„hverken parlamentarisk eller finansielt forsvarligt nu at gaa til en stykkevis Reform af de militære Lønningslove, som vil medføre en Forhøjelse af Militærbudgetterne med henved $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. aarlig paa et Tidspunkt, hvor man forud . . .“ o. s. fr.

Hverken parlamentarisk eller finansielt forsvarligt!

Det er en haard Dom, det ærede Mindretal fælder over Forslaget, der for øvrigt ikke andrager henved $\frac{1}{2}$ Mill., men ca. 398,000 Kr. Den „halve Mill.“, kan det ærede Mindretal kun naa ved at medtage det Udgiftsbeløb, som flyder af det andet til Udvalget henviste Forslag vedrørende Søværnet. Det ærede Mindretal anbefaler imidlertid til Slut, at Lovgivningsmagten bevilger 244,000 af de i nærværende Forslag omhandlede 398,000 Kr. Efter dette vil det sikkert falde vanskeligt for Folk i Almindelighed at forstaa det sagligt berettigede i det ærede Mindretals haarde Ord om Forslaget som finansielt uforsvarligt. Og hvad det *parlamentarisk* uforsvarlige angaar, er denne Paastand om muligt endnu fjernere fra Virkeligheden. Man skulde næsten tro, at det ærede Mindretal ikke er vidende om, at Konseilspræsident og Forsvarsminister J. C. Christensen i sin saa meget omdebatterede Programtale den 17. Januar i Fjor fremdrog Spørgsmaalet om de lavest lønnede Officerer som en Sag, han ønskede gennemført i den nærmeste Tid. Men netop fordi denne Sag var saa nøje knyttet til Forudsætningen for Konseilspræsidentens Overtagelse af Forsvarsministeriet, er dens Fremsættelse og Gennemførelse i Rigsdagen ikke blot fuldtud parlamentarisk forsvarlig, men tillige *en parlamentarisk Selvfølge*.

Dette Forhold er — ved Siden af de rent saglige Grunde, der i saa rigeligt Maal tale til Fordel for det samlede Forslag — en yderligere Anledning for Fler-